

XLVI. DUCH SVATÝ

Písmo svaté:

Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. [...] Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. (Jan 14,26; 16,13)

Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Řím 8,9)

Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božimu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. (Gal 5,17)

Katechismus:

Nelze věřit v Ježíše Krista, jestliže člověk nemá podíl na jeho Duchu. Právě Duch svatý zjevuje lidem, kdo je Ježíš. Vždyť „jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: 'Ježíš je Pán'" (1 Kor 12,3). „Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. ...Tak ani Boží nitro nezná nikdo, jen Duch Boží" (1 Kor 2,10.11). Jen Bůh úplně poznává Boha. Věříme v Ducha svatého, protože je Bůh. Církev nepřestává vyznávat svou víru v jediného Boha: Otce, Syna a Ducha svatého. (čl. 152 KKC)

Text k prohloubení meditace:

Duch Svatý je Duchem pravdy. Sám Ježíš říká, že pošle toho, který nás uvede do celé pravdy a všechno nám připomene. Písmu svatému, tradici, liturgii nelze rozumět bez pomoci Ducha Svatého. Duch Svatý je jako světlo, které svítí na cestu a bez světla snadno člověk sjede z cesty a ještě snadněji havaruje. Pokud nemá světlo, jsou mu neúčinné směrovací a upozorňující značky na cestě. Podobně křesťan bez Ducha svatého buď bloudí a zakouší paniku náročnosti duchovní cesty nebo se domnívá, že jde správně a potom je dřímající ve falešném klidu vlažnosti. Tak bez Ducha Svatého, stejně jako bez Ježíše, nemůžeme dělat nic. Ve svatodušním hymnu prosíme: „Rač světlo v mysli rozžhnout, vlij do srdcí nám lásky proud!" Souhrnem všech darů Ducha Svatého je Boží láska. *Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost.* (Gal 5,2). Avšak předně Duch Svatý dává život. A to život Krista. Tedy první činností Ducha Svatého, Ducha pravdy, je usvědčit ze lži ducha světa a osvětit mysl člověka k poznání toho, co brání přijetí Krista. Tedy Duch Svatý nejprve usvědčuje člověka z hříchu a mentality toužit po uspokojeních směřujících proti Duchu Božimu (srov. Gal 5,17). Proto Duch Svatý má zvláštní poslání při obrácení člověka, při křtu a při svátosti smíření, která znovu navrácí nevinnost Božimu dítěti. Ale Duch Svatý nejenom usvědčuje, ale i pracuje v nitru člověka a buduje v něm Boží příbytek. *Či snad nevíte, že vaše*

tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! (srov. 1 Kor 6, 19), volá sv. Pavel. Jaké podmínky potřebuje Duch Svatý, aby mohl v člověku budovat Boží příbytek? Potřebuje „stavební materiál“ tvé vůle. Vůle, která je podněcována láskou ke Kristu. Ale lásku dává Duch Svatý. Proto je třeba prosit Ducha Svatého, který je láskou Boha Otce, Boha Ježíše Krista, aby ve tvém srdci rozžehnul oheň Boží lásky. Podobně Duch Svatý spolupracoval na celém Ježíšově vykupitelském díle. Při Vtělení, když Ježíš uzdravoval, hlásal, když byl stráven ohněm Ducha Svatého na oltáři kříže. Aby však Duch Svatý mohl budovat, potřebuje z tvé strany pokoru jako základ stavby. Ctnost pokory je ctnost uznání – uznání Boha. Nesmíš však mít uznání před svým já, jeho chtěním, před smýšlením světa, nebo před ďáblem a jeho náповědami. Buď je člověk pokorný vůči Bohu, uznává ho, dává mu přední místo, nebo je „pokorný“ vůči světu, svému já a ďáblu. Duch Svatý v tobě může budovat jen tehdy, když uznáváš na prvním místě Boha a dáváš mu přednost ve všem a vždycky. Duch Svatý pracuje na tom, aby pokora vstoupila dovnitř tvého bytí, tzn. abys úplně změnil své smýšlení, své stereotypy uvažování, totiž, aby na prvním místě ve všem bylo hledání Boží vůle, tj. dobra, které chce Bůh pro tebe a pro ostatní, byť se někdy navenek může jevit jako utrpení. K tomu je nutná asistence Ducha Svatého, proto v liturgii Římského misálu kněz za všechny prosí: „Sešli na ně svého Ducha Utěšitele: dej jim ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a lásky, a naplň je duchem bázně před tebou.“ Pokorný člověk před Bohem je člověk, který je odhodlaný se zříkat, tj. ovládat se. Sebeovládání je plodem Ducha Svatého. Oheň Ducha Svatého spaluje slámu křehkostí, zahřívá ducha, osvětluje mysl, utváří oběť, zviditelňuje bližního a sjednocuje kolem sebe rodinu. Svatý Pio z Pietrelčiny sdělil své duchovní dceři Antonietě Voně tuto radu pro růst v duchovním životě: „Základem křesťanského života je pokora. Měj na paměti tyto body: 1. neměj sama v sobě nikdy zalíbení; 2. nestěžuj si na urážky; 3. vždy každému odpusť; 4. snažně pros Boha jako ten, kdo nemá nic; 5. nikdy se nepodivuj nad svými slabostmi, nýbrž se vlož se svatým zármutkem do Ježíšova Srdce; 6. všimneš-li si u sebe nějaké ctnosti, věz, že pochází od Boha a připisuj ji jedině Jemu“. Prosme tedy: Bože, ty nám sesíláš svého Ducha, aby nás osvěcoval světlem pravdy; dej, ať nám tato jeho pomoc nikdy nechybí, abychom se dobře rozhodovali a správně jednali. Amen

Předsevzetí:

Prosme každý den Ducha svatého, aby nás přibližovat k pravdě, které nás učí On sám a kterou nám dává, aby tato pravda pronikla navždy celý náš každodenní život.

Myšlenka na závěr:

Duch Svatý tě učí dobru, které máš konat, vnuká ti je v hloubi svědomí. Naslouchej mu a budeš mít zkušenost s Boží láskou.

(Mons. P. Galeone 10. 5. 2010)